

Vida de porteria

El Festival Lilliput reivindica els quioscs d'escala per recuperar relacions properes

Montse Punsoda | Barcelona

Fa uns dies, Barcelona va ser abordada per un curiós festival inèdit a la ciutat, el Lilliput, una mostra que feia un recorregut a través dels quioscos d'escala. I què deu ser això d'un festival de quioscos d'escala? Sovint, en caminar per alguns dels carrers del centre històric, sobretot, per les Rambles i els carrers Tallers, Bonsuccés, Petrixol, Pelai, Santa Anna, Escudellers, etc., algú haurà passat sense adonar-se'n per davant d'una espècie de minibotigues introduïdes en l'interior de les escales d'alguns antics edificis. Aquestes petites estructures arquitectòniques s'anomenen quioscos d'escala.

La primera edició del Festival Lilliput va presentar-se a la ciutat sense fer gaire soroll amb l'objectiu de donar a conèixer aquesta tipologia d'espai tan particular i específica a Barcelona, avui gairebé en procés de desaparició total. El nom del festival manté una relació amb el relat satíric de 1726 de l'escriptor irlandès Jonathan Swift, *Els viatges de*

cis, tant els que estan tancats com aquells que segueixen encara en funcionament, Ciriani, juntament amb l'antropòleg Manuel Delgado, coordinador científic del projecte, van posar en funcionament un programa artístic del 15 al 25 d'octubre per reviuir d'una manera diferent el patrimoni antropològic d'aquestes porteries. Aquest programa acollia cada dia activitats determinades, com representacions de dansa i música al carrer justament davant de les localitzacions d'alguns dels quioscos homenajats o exposicions artístiques distribuïdes en set quioscos d'escala determinats, la majoria dels quals, ubicats a Ciutat Vella.

Els artistes que van participar en el Festival Lilliput van saber aprofitar molt bé el joc "entre allò íntim i allò públic" que es volia destacar en aquests espais i ho van reflectir a les seves curioses creacions. És el cas, per exemple, del músic xilè Miguel Conejeros, que va crear una peça auditiva en la qual es reproduïa una mescla de sons, provinents de l'in-

tics al voltant de la teoria del caos. Algunes de les seves obres encara es poden veure en col·leccions públiques al llarg dels Estats Units. Mentre que l'arquitecte brasiler Alexander Pilis investigava la relació entre l'arquitectura, l'art, la ciència i la percepció des d'un punt de vista molt espiritual.

Molt d'èxit va tenir l'electrònica de dues ballarines, l'alemanya Katja Fleig i la francesa Stéphane Marion Adèle, que va voler mesclar literatura i teatre amb l'ajut d'un grup d'actors, mims i acrobates. Vestit per a l'ocasió, el bar La Rouge de la Rambla del Raval va transformar el seu aparador en un quiosc d'informació, amb projeccions dels artistes del festival i alguns curtmetratges. La Llibreria del Raval va acollir una trobada *performativa* i una conferència antropològica sobre la vida dels quioscos.

El Festival Lilliput va crear d'alguna manera una ruta turística per seguir els quioscos de tot el centre

Actuació dels artistes del festival davant d'un dels quioscos d'escala del carrer Sant Pau.

Arxiu Lilliput

Gulliver, ja que relaciona la mesura d'aquests petits locals comercials amb els diminuts habitants del poble de Lilliput.

L'encarregada de la direcció del festival, Patrícia Ciriani, pretenia al capdavant fer referència sobretot a l'essència que envolta aquests espais. "en els quals es crea una connexió entre la vida domèstica d'aquells que hi viuen i la vida urbana que habita al carrer. S'originen petites escales de proximitat entre aquesta gent tan diversa, que coincideixen i es fusionen en un espai i en una temporalitat molt curta", afirma.

Anteriorment, ja havia posat en pràctica aquesta original idea amb el Glovalquiosk, un projecte que seguia la mateixa línia i que va celebrar-se també aquest passat febrer.

Amb el propòsit de reactivar aquests petits nego-

terior del quiosc, alguns, i de l'ambient del carrer, la resta. D'aquesta manera, l'artista va voler mostrar la relació interior-exterior que succeeix en aquest espai públic i alhora privat d'intercanvi social i comercial. En definitiva, la vida que transcorre en una porteria. Una altra participant, Joana Cera, va presentar una exposició basada en la meditació a partir d'objectes que moldegen aquests entorns.

El malagueny Luis Bisbe jugava amb projeccions d'accions de destrucció, creant confusions a l'espectador entre l'espai real i el fictici. L'aragonès Javier Peñafiel va construir petites peces teatrals basades en textos poètics però també filosòfics, que convidaven a tenir sentit de l'humor i ironia crítica.

El francès Frédéric Tchobadjian va idear unes instal·lacions monumentals de complexos entramats en els quals s'aproximava a principis matemà-

històric, la Barceloneta, part de Gràcia, l'Eixample i el Poble Sec. Així, es podien contemplar exposicions dels artistes allà on estaven muntades i comprovar la rutina que acompanya el seu dia a dia.

Per postre, també es va organitzar una espècie de recorregut teatral al voltant dels Quioscs Lilliput. La feina va ser tan engrescadora que fins i tot quatre quioscos actualment tancats es van obrir especialment per rebre la seva corresponent creació *in situ*: Rambles 116, Bonsuccés 13, Ferran 19 i Petrixol 10, entre d'altres.

Aquest festival "està constituint un arxiu fotogràfic i testimonial sobre aquests encantadors espais carregats de memòria col·lectiva. a través d'un web participatiu que vol ser una prolongació de la mostra (<http://festivalilliput.wordpress.com>)", conclou Ciriani.